

28 ŞUBATIN GÜZ GÜLLERİ - YALANCI ERİKLERİ(*)

güz gülleri ile yalancı eriklere ve tadı mayhoş kutlu sınav galiplerine

Fitrat Modaya Malzeme

Son günlerde bir modadır gidiyor. Tabiatın güzelliklerinin yanı sıra, yaptığı azizlikler de şarkılara ve siyasi literatüre bazı kavramlar kazandırdı. Örneğin, akla ve duyulara hoş bir tad olabilen “koku”, postalla birlikte anılır oldu. “postal kokusu” olarak literatüre giren ve literatürümüzle birlikte siyaseti de kirleten bu kavram, özellikle kimi yasal (!) düzenlemeler için kullanıldı. “postal kokulu” yasa, kararname, yönetmelik, genelge vb. yakıştırmalar bu türden kirlenmeye örnek verilir oldu.

Bu yıl “Güz Gülleri” şarkısı moda. Bilindiği gibi güz güllerinin ömrü baharı görmeden son bulur. Görebildiği, geçici bir güz mevsimi ile birlikte karamsar, sisli ve puslu bir havadır. Hiç bahar yaşayamaz. Baharın güzel kokusunu, gelecek günlerin güneşli havasını, hayat veren güneşli yağmurlarını göremeden ömrünü tamamlar.

Bir de yalancı erikler vardır. Mevsim dışında çiçek açarlar. Biz onları meyve verecek sanırız, fakat soğuğu görünce çiçekleri dökülür, çıplak kalırlar. Yalancı erikler de sonbaharın karamsarlığı içinde korku tüneline yaşarlar. Her an soğuk ve hayatı durduran bir atmosfer beklentisi yani gelecek korkusu, bu zarif çiçekli eriğin gelişmesine engel olur. Büyük bir heyecanla açılıp insanlara sevgi aşılama niyetlenmişken, içine düşen korku, onu içine kapanmaya iter ve kendisi gibi tabiata açılan fakat her şeye rağmen direnerek aramızdan ayrılan akranlarına, iç geçirerek ortamından ayrılır.

Basiretleri Kiralıklar

Yalancı erikler kadar korku tüneline yaşayan canlı çok ise de, çevremizde tespit edebildiğimiz sayı azdır. Ancak, canlı türünü sadece bitkilerden ibaret saymazsak, insan türünün tabiattaki konumunun da güllerden ve eriklerden pek farklı olmadığını görebiliriz. En azından bazı insanlar yönünden bu böyledir: Karamsar, kuşkulu, korku tüneline tüneyen, basiretini kiraya vermiş türlerimiz...

Vasıflarını saymak yerine gözlemleyerek tespit edebileceğimiz bu yaratıklar, özellikle, siyasetin güz dönemlerinde, güz güllerinden veya yalancı eriklerden pek farklı çizgi çizemezler.

Kimisi, ülkesine ve halkına yabancıdır. Kendisine görev olarak verilen modernleşme projesini üstlenecek kadar da özgüveni yoktur. Çünkü onurlu, güvenilir, sağlam bir mücadelenin ürü-

* UMRAN Dergisinin Şubat 2001 sayısında yayınlanmıştır.

nü olarak gelmemiştir. Aksine hastalıklı batılılaşma projelerinin ürünü, toplumsal temelden mahrum, üretmeye değil tüketmeye programlanmış, özellikle devletin dayadığı hortumla beslenmiş hormonlu miras yedirir.

Kimileri, devletin kronik sağ refleksine perestiş ettiklerinden, buradan yönlendirilen aktörlerle idare ederler. Onların arkasına sığınır. Beyinlerinin ve ellerinin emeği ile oluşturdukları projeleri yoktur. Yıllar önce güdük demokrasi anlayışıyla sofraya konmuş sloganları ve sahiplerini örnek alan bu bir avuç iyi niyetli aydının geçmiş yaşantılarındaki eğri çizgiler, onların rüştlerini ispatlamaya kafi gelmemektedir.

Bazıları da, özellikle 28 Şubat sürecinin sıcak yıllarında yaşananları, sadece, mevcut güçler arasındaki bir kanadın, Sol-Kemalist veya Alevi eksenli din karşıtlarının, Müslümanlara açtığı bir savaş, bir dayatmalar zinciri olduğunu vehmederler¹ de, içeride ve dışarıdaki yabancı ve yabancılaştırmış güçlerin düşünce ve eylemlerini çakıştırdığı genel bir siyasi restorasyon çabası olduğunu göremezler. Görememeleri, bilmediklerinden korkmalarındandır. Bu yüzden, koçbaşı misali ve ateş karıştırıcı maşalar benzeri ortaya sürülenleri bir matah sanırlar da, el pençe divan neredeyse altlarına ederler.

Gönül zenginliğinden, diğergamlıktan, fedakarlıktan, başkaları için de yaşamaktan nasiple nememişlerimiz, Bayburt'ta evinin enkazı altından çıkarılan ninenin, "Ben kurtuldum, Allah Bosna'daki, Filistin'deki Müslümanları da kurtarsın" ifadesini hayaline getirebilecek kadar da gönül zenginliğine sahip değillerdir. Değillerdir, çünkü Türkiye'deki güç dengelerinde bir eksen kaymasına yol açabilirler endişesiyle etkisiz kılınmaya, omurgasız hale getirilmeye çalışılan, 28 Şubat süreçlerinin gönüllü destekleyicisi yapılmaya, daha da ötesi "ruhunu satmaya"² aday, bağımsız kimliğinden soyulmuş bir uyduyu andırmaktadırlar.

Tadı Mayhoş Kutlu Sınav Mağlupları

İnsan türü, dostunu düşmanını rahat günlerinde görecektir değil ya. Allah, bu millete bir fırsat daha verdi ve dostunu düşmanını görebilmesi için basiretini parlatacak imkânı yine sundu. Esasen kutlu bir sınav anlamına tadı mayhoş, fakat alıştığımızdan ve her defasının sonunda haklı ve eğitilmiş bir şekilde programlanmış çıktığımızdan olsa gerek, tiksinti vermediğini gördüğümüz ve bu yüzden de yudum yudum yaşanabilen, bir daha arınmış ve başarmış olmanın mutluluğu ile kana kana nimetinden istifade edilebilecek böylesi süreçler, kısmen vasıflandırabildiğimiz bu insanlara göre değildi.

1 "Türkiye'nin meselesi, belli bir dönemde silahlı kuvvetlerde etkili olan gücün daha 'makul', daha 'anlayışlı' veya nispeten 'yumuşak' olup olmaması değildir. Asıl mesele, cari siyasi sistemin, askerlerin demokratik siyaset üzerindeki denetim veya vesayetini meşrulaştıracak şekilde kurgulanmasını mümkün kılan ideolojik ve kurumsal çerçevedir. Mesele, birey-insanlar ve vatandaşlar olarak bizlerin, ister 'yumuşak' olsun ister olmasın, böyle bir sistemin doğrudan doğruya onurumuzun reddi anlamına geldiğini ne ölçüde görebildiğimiz meselesidir. Kaldı ki, ideolojik-askeri vesayet'in 'yumuşak' bir görüntüye bürünmesi daha da tehlikelidir; çünkü bu, insanların baskıyı olağan bir şey gibi görmelerini, hatta içselleştirmelerini kolaylaştırır". Mustafa ERDOĞAN, "Türkiye Nereye Gidiyor", (Yeni Şafak, 3.2.1998); veya "28 Şubat Süreci", (Ankara: 1999, Yeni Türkiye Yay.), s. 187.

2 Bkz. Mustafa ERDOĞAN, "YÖK Başkanına Açık Mektup", (Yeni Şafak, 17.10.1998); veya (Ankara: 1999, Yeni Türkiye Yay.), s. 239.

Onlar, bir yazarımızın³ da ifade ettiği gibi, varlık Őuuruna sahip olamayan, karizmatik isimlere meyyal, kendini kötü yola dūŐürecek öncüler önünde son derece alık, pragmatizm ile gözünü-gönlünü doyurabilen ve bu nimetler için hamededen hafızasız, kendini emanetçiye rehin bırakmış korkak muhafazakarlardı.

Onlar, emanetçilerine olan güvenleri de pamuk ipliğinden dokunduğundan, her an atılabileceği/satılabileceği korkusuyla korku tünelinden çıkamamış, her baskıya boyun eğmiş, rızkı sadece Allah'ın "memuriyet nimeti" çeŐidinde görmüşlerdi.

Tellal İkiyüz Yıldır Bağırır

İŞte, iç dünyasında bahar görmemiş, dış dünyaya da doyasıya çiçek açamamış bu güz gülleri/yalancı erikler'in ülkesinde, günlerden 28 Şubat'ta (esasen Özal'ın iniŐe geçiŐinden itibaren dozunu arttırarak) tellal çıkmış bağırmış: Kim ki, intikam alıcılardan uzak durur; yaprakları yoluna, köküne kibrit suyu verile, baharı göremiye... Bu sese, genel muhafazakâr karakteri yansıtan, aydınlarımız, akademisyenlerimiz, siyasilerimiz, devlet kapısında maaŐ kuyruğunda olanlarımız kulak kabarttılar. O güne kadar oy kitlesinde, özel kaleminde, haremde, yargı yerinde, hasılı çevresinde kim varsa, hepsinin huzuruna, tepe üstü yağlı pisliğe düşmüş halleri ile çıktılar.

Düşükleri çukurda, erdemsizlik, kalitesizlik, vefasızlık, hukuksuzluk, işkence, alay, Őantaj, her türlü yalan, dolan, dubara vardı. 2000 yılında ortaya dökülen pisliklerin cümlesi vardı. Tırnakçılıktan, banka boşaltmaya, uğursuzluk yelpazesinin tüm aşamaları...

Yelpazenin aşamalarında öncelikle ve özellikle hukuka iliŐkin düzenleme ve uygulamalar dikkat çekiciydi. Hiçbir yerinden tutulmaya müsait olmayan ceza yasalarında, bu yasaların adil olmadığını ifade etmek de suç sayılmıştı. Bu gün tüm dünyanın yönlendiği 'sivil itaatsizlik' de, halkı kanuna itaatsizliğe tahrik olarak düzenlenmişti. Örfi hukuk yerine pozitif hukuku önceleyenler, tam bir iki yüzlülikle, pozitif hukuku geliŐtirecek yöntemlerden en önemli olan eleŐtiri hakkını bile çok görmüşlerdi. Zira eleŐtiri, zulmü, adaletsizliği, hortumu, rüşveti, kayırmacılığı, basiretsizliği ve ihaneti gözler önüne serebilirdi.

İŞte 28 Şubat sürecinde öncelikle hukukla iŐtgal edenlerin büyük bir kısmı da başta olmak üzere sivil-asker bürokrasi, birbirlerini brifinglerde ağırladılar. Esasen tek bir yerinde savunma kavramını kullanmayı lütuf sayan ve bu haliyle mazluma değil, müstebite imkân sağlayan Anayasayı dahi çiğnemekten kaçınmadılar.⁴ Bu örnek dahi, 28 Şubat sürecinin hukukla ilgisini göstermek bakımından yüzlerce cilt kitap yazmanın gereksizliğini göstermektedir.

Son dönemde de, mülkün temeli, mazlumun güvencesi olduğuna inanılan adaleti ve adalet camiasını karalamaktan çekinmediler. Bir asker kiŐi, elinde herhangi bir done olmaksızın ülke

3 Ahmet Turan ALKAN, "Türk Siyasetinin Herdem Taze Dulu Merkez Sağ", (Zaman, 1.5.2000)

4 Anayasa m. 138. "Hâkimler, görevlerinde bağımsızdırlar; anayasaya, kanuna ve hukuka uygun olarak vicdanî kanaatlerine göre hüküm verirler.

Hiçbir organ, merci veya kiŐi, yargı yetkisinin kullanılmasında mahkemelere ve hakimlere emir ve talimat veremez; genelge gönderemez; tavsiye ve telkinde bulunamaz.

Görölmekte olan bir dava hakkında Yasama Meclisinde yargı yetkisinin kullanılması ile ilgili soru sorulamaz, görüşme yapılamaz veya herhangi bir beyanda bulunulamaz."

hakimleri arasında Ankara-İstanbul ayırımı yapabilme cesaretini/talihsizliğini gösterdi. Dahası, hâkimlerin örgütsel mekanizmalar içinde bulduklarını açıkça ifade edebildi. Bir başka ifadeyle, siyaseten katledilen adaletin, bu defa silahla katledildiğinin örneğini yaşadı Türkiye.

En üst düzey yargıçlarının, “bağımsız olduğunu söyleyemeyiz” dedikleri yargı kırbacı, hep “ötekiler” için şakladı.

Alaturka-Alafranga Fark Etmez

Daha neler mi vardı?

Her türlü erdeme, fazilete karşı topyekun savaş vardı.

Nezinde açılan davalarda en fazla beraat kararı verilen DGM’ler vardı.⁵ Başında tüy bitmeyen yetimin hakkını yiyenlere karşı savaş açacağı günlere kadar, aklanmış dosyaların tozunu almaya çalışan hukuk aşığı(!) DGM savcıları vardı.

Sadece konuştuğu için, korsan yayınlar dayanak yapıp örgüt üyeliği yakıştırılan ve 17,5 yıl hapis cezası alan mazlumlar, bu mazlumları cezalandırarak mümtazen terfi eden yargıçlar vardı.

“Darbenin post’u da, moderni de, silahlısı da silahsız da aynıdır. Darbe darbedir ve milli iradeye kasteden her hareket darbedir. Cezası da 146. maddedir, yani idamdır.” diyen ve 12 Eylül’cülerini idamla yargılanma talebiyle dava eden bir C. Savcımız⁶ ve karşısında darbelere boyun eğen savcılar, hâkimler;

“Bu ülkede 146. maddeyi ihlal edebilecek tek bir güç vardır, o da silahlı kuvvetlerdir” diyen avukatlarımız⁷, kendi yandaşları için idama karşı fakat ötekiler için kısas öngören çağdaş savunmanlar vardı.

Unutulmasın, gelecek kuşaklar zincirin halkalarını dünyanın dört bir yanına taşısın diye milletçe tarihe kayıt düştüğümüz kenetlenmiş protestolarımız vardı. 2,5 milyon elele tutuşarak ülkeyi uçtan uca kucaklayan ve tarihte ilk örneği olan müjdecilere karşı yağlı urgan hazırlayan eğitim cellatları vardı.

Kendisi gibi seçilerek milli iradeyi temsil eden vekillerimizi, tam tam çılgınlıkları eşliğinde kazanda kaynatmak isteyen vekiller vardı.

Eğitim-öğretim hakkını sadece bir zümreye has kılacak kadar basiretli(!) eğitimciler, imzaladığı uluslararası belgeleri Meclis onayına sunmayan yönetimimiz vardı. Ulusal ve uluslararası arenada alt edemedikleri rakiplerine siyaseten katli uygulayan kendine yetmez güçlülerimiz vardı.

Zalim sultan karşısında hakkı söylemekten imtina edenlerimiz, bir rivayete göre bir asırdır yaşanan 28 Şubat sürecinin bu son 4 yıllık evresinde farklı şekiller almakta beis görmediler. Ki-

⁵ Adli Sicil ve İstatistik Genel Müdürlüğü’nün verilerine göre en çok beraat kararı veren mahkemeler, gerekli gereksiz iddianamelerle işgal edilen DGM’lerdir.

⁶ Eski Adana Cumhuriyet Savcısı Sacit KAYASU.

⁷ Sivas Davası Savunma Avukatları.

mi zaman kendilerinden alafrağa olmaları istendi, oldular. Kimi zaman alaturka olmaları istendi, onu da oldular.

Faşizm ve ulus devlet alaturkaya çıkmışken onu bitpazarından alıp parlattılar. Çağın yükselen değerleri temel hak ve hürriyetler alafrağa sayılarak tu-kaka edildi. Bir yandan çağdaşlık adına çağdışı yöntemlere başvurdular. Üç kuruşluk hapisle cezalandırılan işkencecileri af kapsamı dışında tuttular, diğer yandan Besmeleyi, Tekbiri, işkenceyi savunma uğruna sokaklarda naraya dönüştürdüler.

İşkence aleti askılar, dört metre boyundaki odunlar işkencecilerin dar mekânda çelik-çomak oyuncağı, hortumlar bahçe malzemesi, 220 woltluk elektrik kabloları 9 voltluk telefon kablosu sayıldı.

Çağdaşlık adına 77. Yılda 10. Yıl marşını mistik bir heyecanla bağurdılar. Çağdaş Türkiye'nin fotoğrafında laboratuvarlar, fabrikalar değil, orkestralar, konçertolar, baleler vardı. Çağdaş üniversitelerinde ise, ilmi araştırmalar değil, kapalı cezaevini andıran uygulamalar, beşik ulemalığını hortlatacak düzenlemeler vardı.

Meslektaşının makadına süngü sokulması tehdidinden, kendi nefsinde hazza erişen gazeteciler de vardı.

“Sorumsuz, ödle ve oportünist politikacılarımız, ‘Devlet Partisi’nin gönüllü üyeleri bürokratlarımız, üniversite hocalarımız, rant dağıtımına ve oy alışverişine dayanan siyasi sistemimiz, nihayet bizim uysal, boynu bükük, üniforma sevdalısı halkımız vardı.”⁸

Olsa Vallahi Dükkân Sizin / İkinci Tanzimat

28 Şubat süreci, 100 yıllık bir sünnetin parçası/devamı olarak algılandı. Vere vere kalmayınca, “olsa vallahi dükkân sizin” denilerek, hortumlayan ve hortumlatanların arızî şişkinleri hep yapılageldiği gibi -arkadan gelenlere yer açılması için- siyasi düşüklüğe maruz bırakıldılar veya geçici mecburi ikamete tabi tutularak, mahpuslara tıkıldılar.

Yeniden yapılanmanın mimarları, pek özendikleri Tanzimat Paşaları kadar da onur becerisi gösteremediklerinden entrikaları çok çabuk su yüzüne çıktı. Halkın basiretinin, yüz yıldır değişmeden, babadan oğula, amirden memura, üstattan talebesine tevarüs eden hortumcu bürokrasi çarkını fark edemeyeceğini sananlar, denizin bittiğini, her olumsuzluğun sorumlusunun kendileri ve kendilerine yer açanlar olduğunu anlaşıldığını gördüklerinde, yapmacık ve taraflı bir şekilde İkinci Tanzimat’a sarıldılar.

İkinci Tanzimat süreci istese de, birincisi kadar onurlu olamazdı. Kaldı ki bu istek de görülemedi. Birincisi asaletten, ikincisi ise doymazlıktan kaynaklanmıştı. Doymak bilmeyen yetki açlığı, doymak bilmeyen tekel isteği, üst düzeyde rastlaştıklarında tek bir yol kalmıştı, konsensüs...

⁸ Mustafa ERDOĞAN, “*Meşruluğun Temeli Toplumsal Mutabakattır*”, (Selam, 26 Eylül – 2 Ekim 1999) veya 28 Şubat Süreci, (Ankara: 1999, Yeni Türkiye Yay.), s. 239.

Tarihe Kayıt Düşüldü, Aktörler-Figüranlar

Halkın iradesine ipotek koymakta, ideallerini unutturmakta, inancını devlet babanın oluşturacağı bir halk yaratmakta konsensüs. Andıçlar, el yazısı eklemeli genelgeler, sahte belgelerle açılan davalar, demokratik haklarını kullananların fişlenmesi, hep 28 Şubat sürecinin antolojisine kaydedilen, konsensüs sonucu vakalar oldu. Tarih 28 Şubat sürecini bu güne kadar olduğu gibi, bu gün de yarın da aynı şekilde hatırlatacaktır.

Tarihe bir kere kayıt düşüldü, artık kimse unutturamaz.

Tarih, 28 Şubat sürecinin, uzunca bir zamandır Batıcı-İslâmcı çekişmesinden çözümsüzlük üreten rejimin ve sahiplerinin ihtiyaçlarıyla, kendi çıkarları için bölgeye yeni bir biçim vermek zorunluluğu duyan Amerika'nın hesabının uyuşmasından vücut bulduğunu yazacaktır. Yine tarih, yetimin hakkıyla beslenmiş, hormonu azdırılmış bürokrasi, mafya ve medya ilişkilerini de yazacaktır. Bu üçlü ilişki ağında bulunanların, ülkeyi içten ve dıştan sömürerek semirenler için nasıl destek kıtaları oluşturduklarını da yazacaktır.

Kesintisiz 28 Şubat sendromunda birinci oğlan aktörlerin yanı sıra, sağcılık ve yağcılık karakterinden ötürü figüran rolünü benimseyerek Birinci Cumhuriyetçilere payanda olanları da tarih tespit etmiştir ve kazıyacaktır. Çok azı hariç, mazlumun yanında görünüp, sadece berikleri sahiplenilen, ötekiler için bin bir mazeret uyduran İkinci Cumhuriyetçileri de tarih kayda almıştır ve unutturmayacaktır.

30 yılı aşkın bir siyasi mücadelenin aktörlerinin, kendi iç tutarlılığını koruyamadıklarını, başkalarının diliyle konuştuklarını, referans ve meşruiyet kaynaklarına vurguyu terk ederek kendilerini ve geçmişlerini unuttuklarını, büyük Türkiye'den yaşanabilir Türkiye'ye, Ortak Pazar karıştılarından AB üyeliğine evrildiklerini, ABD'yle ilişkilerde adam gibi esaslı duruştan, esas duruşa nasıl geçtiklerini, ötekileri değil, bizi tercih edin talebiyle beşinci sınıf bekleme odalarında kabul resepsiyonu figüranlığına nasıl soyunduklarını da yazacaktır. İslâm, İslâm Dünyasıyla dayanışma, yerlilik, bağımsızlık vurguları yerine, demokratik değerlerin, modernliğin, insan hak ve özgürlüklerinin, laiklik ve benzeri kavramların nasıl ikame edildiğini de yazacaktır.

Siyaset/Tepişme, İslamcılar Üzerinde

İkinci Tanzimat bir anlamda, Batıcı sağ ve sol kesimin, dinamik karakterlerini ve potansiyellerini tehdit olarak algıladığı İslamcıları, sistemin düşünsel/siyasal bir alternatifi olmaktan çıkartıp yeniden sağa çekme ameliyesidir. Dolayısıyla 28 Şubat, Birinci ve İkinci Cumhuriyetçilerin Dünya Sistemi ile birlikte kotardıkları, Müslüman halkın yükselen taleplerini frenleme girişimidir. Kavga/siyaset/tepişme hep İslamcı kesim üzerinde oynanmaktadır. Fakat gelinen noktada görünen odur ki, bütün uzun vadeli hesaplarına ve kalıcı olmasını istedikleri uygulamalarına rağmen, 28 Şubat gerçekte Batıcı elit için sadece günü ve yeşil dolarları kurtarabilmiştir.

En azından son dört yıllık süreç göstermiştir ki, sistem, kendini yenileme, üretme imkânını yitirmiştir. Kadro çekişmeleri ile parçalanmış, yetki karmaşası ile arapsaçı, doymak bilmez iştiha ile iflas etmiş bir yapı arz etmektedir.

Mamafih, geniş halk yığınları üzerinde oluşturulan tahribat, İslamcı camiada ciddi bir özgüven kaybı, hayatın her alanında İslami kimliğin ısrarlı bir şekilde kazanmasına yönelik girişim ve uygulamalar, sağ siyasetin yükselişi ve Müslüman halkın yeni sağ siyaset tarafından kuşatılmak istenmesi bir vakıa olarak önümüzdedir. Bütün bunlara karşın, sevindirici olan, İslamcılarının (kısmen yukarıda tadat edilen vasıflara sahip olsalar bile) hala dinamizmlerini korumaları, her anlamda yaratılmak istenen koşul ve biçimlendirmelere direniyor olmalarıdır. Direnmenin ötesinde, yeni koşullarda kendisini sürdürme arayışı yaygın olarak devam etmektedir. Önemli bir nokta da, içinden geçilen sıkıntılı sürecin, beraberinde bir iç muhasebe, kutlu bir sınav, arınma ve aklanma imkânını da getirmiş olmasıdır.

İslam Tek Alternatif Güç

Yaşananlar bir kez daha göstermiştir ki, İslam, Batının evrensellik, küresellik, globalizm illüzyonları karşısında durabilecek yegâne alternatif güçtür, kurtuluş çağrısıdır. Biz kendi kültürümüzün içinde en iyiyi bulabileceğiz. İslam'ı ve İslami değerleri savunmanın önemi, gücü ve ayrıcalıklı konumu da buradan kaynaklanmaktadır. Bu konum sayesinde ayakta durabildiysek, bu konum sayesinde de, sistemin açmazlarından, çıkmazlarından en az düzeyde etkileneceğiz demektir.

Taşıdığımız evrensel değerlerin bir kısmı yabancılar tarafından kullanılıyor olsa da, özünü yakalamada ve uygulamada, öze sahip ve hâkim olarak avantajımızı kullanabilmeli, 28 Şubat ve benzeri süreçleri bir anlamda arınma, muhasebe ve denetim olarak değerlendirebilmeliyiz. En azından dört yıllık süreç sonunda sürecin işkembesini patlatmaları, bu sürecin aktörlerinin her birinin bir diğerini düşman görmesi, birbirlerini gammazlamaları, kirli çamaşırlarını ortaya dökmeleri, önümüzdeki günlerde de bir devri sabık yaratacak olmaları ve bu süreçten en az etkilenen kesimin 28 Şubatların hedef aldığı insanlar olması bizi doğrulamaktadır.

İşte 28 Şubatın katletmek istedikleri: Hak, hukuk, özgürlük, adalet, insan, toplum. İşte süreçten az veya çok etkilenenler.

Helal lokmamız biraz sertleşmiş, fakat lezzeti aynı değil mi, tadı mayhoş kutlu sınav galiple-ri? Kim yanıldığımızı söyleyebilir?

Birbirlerini ısırınlar şimdi arenada yarın ahirette azapta..

Birbirlerine sarılanlar iki cihanda ayakta...

16.01.2001

Muharrem BALCI